

[Ole Espersen]

er den bestemmelse, der giver ministeren mulighed for ud fra rent humanitære hensyn at give opholdstilladelse i bestemte situationer. Det er ikke en bestemmelse, der er motiveret af eller begrænset til den situation, vi har i dag; vi mener, at den under alle omstændigheder bør med og den skal forblive der.

Men det er på et andet område, at de store praktiske besværligheder rejser sig, og man spørger sig selv, om man ikke kunne behandle sagerne noget hurtigere for at undgå de lange ventetider, og det vil vi også gerne være med til at prøve. Vi har ikke anset det for at være et særlig voldsomt problem, men regeringspartierne har gjort det, og vi vil gerne – og det er det, der ligger i vores forslag nr. 4 – medvirke til, at man i visse åbenbart ugrundede sager kan få en hurtigere behandling. Men det er et eksempel på, at vi prøver at justere loven efter den nuværende situation, fordi der akut er problemer, ellers havde vi ikke drømt om at gøre det. Derfor kan vi ikke gå længere end allerhøjest nødvendigt for at afhjælpe disse praktiske vanskeligheder.

Jeg vil gerne præcisere, at grunden til, at vi har taget det med allerede nu, skønt vi ikke selvstændigt fandt, at det var så voldsomt påtrængende, var viljen til at imødekomme de ønsker, som regeringens partier og ministeren har givet udtryk for.

Ministerens kom med det, som man i rets sproget vel vil kalde nogle provokationer. Heri ligger ikke nogen karakteristik i øvrigt; det er naturligvis kun et ønske om oplysninger. Ministeren spurgte bl.a., hvor mange der skal have opholdstilladelse efter dette lovforslag. Skal alle, der har ventet et bestemt stykke tid, have opholdstilladelse? Hvor længe skal man vente, før man har ret til opholdstilladelse? Jeg kan godt forstå, ministeren stiller disse spørgsmål, men ministeren forstår sikkert også, at det er spørgsmål, vi ikke ønsker at besvare i dag. Vi forudsætter stadig væk en konkret vurdering, men som det også fremgår af forarbejderne, vil det selvfølgelig være ganske afgørende, hvor længe folk har været her. Hvis de har været her i mange måneder, levet en usikker og nervepræget tilværelse kombineret med frygt for et afslag her og frygt for at vende tilbage, er det klart, at der kan være stærke humanitære hensyn, der taler for en tilladelse.

Vi er også godt klar over, at der i den situation, vi er i i dag med mange, der står og

venter, nok vil blive tale om, at der må træffes ret skematiske afgørelser for nogle gruppers vedkommende. Dette her drejer sig altså ikke om to iranere; det drejer sig om betydelig flere, men hvor mange og hvor mange andre end iranere har jeg naturligvis ingen mulighed for at sige.

Vi har gerne villet hjælpe til med en hurtigere sagsbehandling, og det er beskrevet i vores forslag i lovforslaget, men der kan jo også være andre metoder. Ministeren nævnte én, nemlig at lade flygtningenævnet arbejde i flere afdelinger. Det synes jeg er en mulighed, det absolut er værd at overveje og det vil vi gerne være med til under udval sarbejdet. Det kan, så vidt jeg kan se, ikke på nogen måde svække retsgarantierne, og det er jo det væsentlige. Der vil stadig være det samme antal medlemmer repræsenterende de samme, så der vil ikke på nogen måde være tale om at svække den retssikkerhed, som hr. Kofod-Svendsen efterlyste.

Men selvfølgelig pålægger det også regeringen en forpligtelse til at sørge for, at problemerne ikke bliver uoverskuelige, og i den forbindelse vil jeg gerne stille det spørgsmål, som kan besvares her eller måske i udvalget, om der ikke kunne gøres mere for, at der i hvert fald ikke kommer nogen herop af rene fejltagelser. Så vidt jeg er orienteret, har man fra Sveriges side udfoldet betydelig større anstrengelser over for adskillige andre lande for at sørge for, at folk, der måtte komme til Sverige af en misforståelse, ikke kommer der, f.eks. folk, der alene har et ønske om bedre uddannelsesmuligheder, og da vil jeg spørge, om man overhovedet ikke har nogen aftaler eller tanker om aftaler med østtyske myndigheder eller tyrkiske myndigheder, i forhold til østtyskerne f.eks. den, som jeg mener svenskerne har, om, at når iranere kommer, afleverer de på færgen før dens start passene til kaptajnen, som samler dem ind og udleverer dem til det danske politi. Jeg har forstået, at det letter sagsbehandlingen ganske meget, fordi man derved undgår alle disse identifikationsproblemer. Kunne der ikke gøres mere på det område – det synes jeg ville være væsentligt – kombineret med de strengt nødvendige justeringer af lovgivningen, som vi nu debatterer i øvrigt?

Et andet spørgsmål, som vi også må tage stilling til, er selvfølgelig, hvad der skal ske med dem, der nu får opholdstilladelse efter